# USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **V. B.**, zastoupený Mgr. Pavlem Štanglem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2023, č. j. CPR-6055-5/ČJ-2023-930310-V243, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 24. 5. 2023, č. j. 52 A 24/2023-31,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

### I. Vymezení věci

[1] Žalobce přicestoval do České republiky na polské vízum a od 3. 7. 2020 pracoval na stavbě jako zaměstnanec, za svou práci obdržel zálohu a nebýt pobytové kontroly 27. 7. 2020, hodlal dle svých slov pracovat co nejdéle, ačkoli si byl vědom, že neměl povolení k zaměstnání. Správní orgány žalobci uložily správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (zákon o pobytu cizinců). Dále mu stanovily dobu 18 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU. Žalobce totiž pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn, a byl na území ČR zaměstnán bez platného povolení k zaměstnání. Zároveň rozhodly, že podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na něj vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu, kterou krajský soud zamítl. Krajský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že žalobce vykonával nelegální práci

a v ČR pobýval od 17. 7. 2020 do 27. 7. 2020 bez platného oprávnění k pobytu. Rozhodnutím o správním vyhoštění se automaticky neruší jeho povolení k dlouhodobému pobytu na Slovensku, tento následek proto nezakládá nepřiměřenost rozhodnutí žalované. Žalobce nemá na ČR žádné vazby a sám neuvedl, že by jeho vyhoštění nepřiměřeně zasáhlo jinou konkrétní osobu. Žalobce také neprokázal, že se v současnosti nachází na Ukrajině, když z jeho cestovního pasu předloženého k výzvě správního orgánu, aby své tvrzení doložil, vyplývá opak, tedy že 6. 2. 2022 vstoupil na území schengenského prostoru.

## II. Argumentace účastníků řízení

[3] Žalobce (stěžovatel) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.). Správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci. Vychází pouze z přítomnosti stěžovatele na pracovišti, aniž by měly důkazy o trvalosti výkonu práce. Dlouhodobou přítomnost stěžovatele na pracovišti totiž žalovaný neprokázal. Prokázáno bylo pouze to, že se stěžovatel nacházel na stavbě velmi krátkou dobu, aby si vyzkoušel, zda bude moci práci po získání zaměstnanecké karty vykonávat. Za tuto zkoušku neměl slíbenou odměnu, ani ji nezískal, tudíž jeho činnost nebyla vykonávána za úplatu, nelze tedy hovořit o nelegální práci. Závěr o výkonu nelegální práce tedy není dostatečně prokázán. Závěr soudu je nesprávný a nepřezkoumatelný, měl být doložen dalšími relevantními důkazy, protokol o podání vysvětlení nestačí.

[4] Stěžovatel nesouhlasí ani s posouzením délky jeho údajně neoprávněného pobytu. Z jeho víza nevyplývá, kdy z Polska do ČR vycestoval, přičemž správním orgánem nebyl dotazován, zda v předmětné době z ČR vycestoval. Od 12. 3. 2020 do 16. 7. 2020 se mu automaticky prodloužilo povolení k pobytu z důvodu nouzového stavu v ČR. Jeho oprávnění k pobytu tedy neskončilo dne 28. 4. 2020. Lhůta 90 dnů nemohla běžet v době nouzového stavu, pokračovala po jeho skončení.

[5] Stěžovatel se již víc než rok nachází na Ukrajině, což dokládá pasem, a vyhoštění je tedy neúčelné. Stěžovatel nebyl vpuštěn na území Maďarska. V pase sice má přechodové razítko, nicméně to bylo vtisknuto před odepřením vstupu a následně chybou maďarského imigračního úředníka nebylo zrušeno. Vzhledem k tomu, že dne 6. 2. 2022 již bylo předešlé rozhodnutí o správním vyhoštění pravomocné, stěžovatel nemohl být při hraniční kontrole vpuštěn na území EU. Dne 8. 2. 2022 napsal přípis se žádostí o výmaz z informačních systémů, aby se mohl vrátit na Slovensko. Z této žádosti je zřejmé, že na území EU vpuštěn nebyl. Tato skutečnost ostatně musí být zjevná i žalované, která má přístup ke svým evidencím. Soud nesprávně vyhodnotil námitku nepřítomnosti na území jako účelovou. Podle stěžovatele je uložené opatření nepřiměřené, přičemž krajský soud nedostatečně posoudil možný zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele a dalších osob. Nebyla zohledněna specifika případu. Vyhoštění a jeho délka jsou zjevně excesivní, soud zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele posoudil okleštěně, nevzal v úvahu navazující zrušení dlouhodobého pobytu na Slovensku.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že nehodlá blíže komentovat rozhodování správního soudu.

## III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Při posuzování kasační stížnosti NSS hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a projednatelná. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, *Ostapenko*, v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ve věci stěžovatele však tyto podmínky naplněny nejsou.

[8] Přijatelnost kasační stížnosti nezakládají kasační námitky zpochybňující závěr krajského soudu, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav. Předmět sporu se s ohledem na tuto část uplatněné kasační argumentace zúžil na posouzení dostatečnosti skutkových zjištění, nelze proto uvažovat o přijatelnosti dle prvních tří výše uvedených důvodů. S ohledem na úzké vymezení sporné otázky a její vázanost na konkrétní okolnosti věci si lze jen obtížně představit, že by se zde jednalo o otázku řešenou judikaturou rozdílně či otázku, u níž je třeba judikaturního odklonu. Důvod přijatelnosti spočívající v dosud neřešené právní otázce se pak ze své povahy zjevně týká toliko otázek obecnějších, resp. dopadá na výklad právních předpisů, jež má (zobecňující) význam pro další soudní i správní praxi. Smyslu institutu přijatelnosti kasační stížnosti by zjevně odporovalo, pokud by kasační soud považoval za otázku dosud nejudikovanou např. posouzení toho, zda v jednotlivé věci krajský soud správně vyhodnotil výpovědi aktérů přestupkového jednání, nebo jako v tomto případě okolnosti výkonu práce na stavbě v červenci 2020 či dostatečnost důkazů o tom, že je pravdivé tvrzení, že je stěžovatel na Ukrajině. Šlo by totiž o vytváření judikatury ohledně dílčích skutkových otázek, nikoliv ohledně obecnějších právních otázek (usnesení NSS ze dne 11. 8. 2023, č. j. 8 As 120/2022-28, bod 9).

[9] Je třeba také připomenout, že je to především krajský soud, který je oproti NSS povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Zásah ze strany NSS je v tomto ohledu výjimečný a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudky NSS z 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79, bod 21, či z 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020-52, bod 23). Nejvyšší správní soud má tedy v řízení o kasační stížnosti zasahovat do hodnocení skutkových otázek, které provedl krajský soud, pouze tehdy, byl-li závěr ohledně skutkových otázek zatížen hrubou vadou. Muselo by se tedy jednat o skutečně zásadní pochybení krajského soudu. Případná nevýrazná pochybení při výkladu totiž zpravidla nedosahují takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační

stížnosti (usnesení *Ostapenko* nebo usnesení NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 1 Azs 379/2017-26, bod 10).

[10] Ve věci vyhoštění stěžovatele za tentýž výkon nelegální práce a pobyt bez oprávnění už NSS jednou zasáhl (rozsudkem ze dne 18. 3. 2021, č. j. 1 Azs 17/2021-25), když shledal, že se správní orgány dopustily v řízení podstatné vady, neboť neodstranily rozpor mezi zjištěními o délce výkonu práce plynoucími z výpovědi stěžovatele a z pracovní smlouvy, ačkoli stěžovatel v odvolání předestřel jiný průběh skutkového děje. Tímto rozsudkem bylo první rozhodnutí o vyhoštění z roku 2020 spolu se zamítavým rozsudkem krajského soudu zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení. Správní orgány poté splnily pokyn NSS rozptýlit pochybnosti o době, po kterou stěžovatel na stavbě konal závislou práci, neboť doplnily dokazování. Závěr o překročení 90 dnů legálního pobytu na území ČR NSS v citovaném rozsudku akceptoval, stejně jako přiměřenost tehdy stanovené doby dvou let, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území, jakož i dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Krajský soud v nyní napadeném rozsudku reflektoval doplnění skutkového stavu o nová zjištění, jež potvrdila původní závěr o délce výkonu nelegální práce a vyvrátila námitku, že šlo o práci na zkoušku v rámci několika minut, a své závěry učiněné na základě žalobní argumentace, která z větší části kopíruje námitky vznesené již proti původnímu rozhodnutí o vyhoštění, dostatečně zdůvodnil.

[11] Pokud jde o námitku nelegálního pobytu na území, na žalobní tvrzení o neprokázání překročení doby 90 dnů pobytu v ČR krajský soud řádně odpověděl v odst. 17 napadeného rozsudku odkazem na zjištění žalované o počátku běhu této lhůty 18. 12. 2019. Námitka, že zbytek této lhůty měl doběhnout po skončení nouzového stavu, nebyla uplatněna v žalobě, a je proto nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud v této věci k odůvodnění rozsudku ani k řízení před krajským soudem nemá výhrady svědčící přijatelnosti kasační stížnosti. Závěry krajského soudu ohledně skutkového stavu *prima facie* nevzbuzují důvodné pochybnosti o jejich správnosti. Za těchto okolností není důvod, aby NSS shledal kasační stížnost přijatelnou.

## IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[13] Ze shora uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je namístě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, avšak nevznikly jí žádné náklady nad rozsah její úřední činnosti, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

pokračování

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2024

Eva Šonková
předsedkyně

senátu